

Лариса Вировець

ЯКБИ

вірші

Харків
«ЕДЕНА»
2008

ІІ НАТХНЕНЬ ДЖЕРЕЛЬНА ГЛИБОЧІНЬ...

*Якби я міг на мить поетом стати
І душу всю відкрити в рядках співучих,
В співучих римах все тобі сказати.
Багато слів і ніжних, і жагучих...
Якби я міг...
(невідомий поет 60-х років ХХ ст.)*

Саме словом «якби» й починається ліричний доробок обдарованої поетки Лариси Вировець... У її віршах ми прочитуємо «ландшафт князівства природи і любові...» І це — гармонійно, переконливо, бо у вирі почуттів, у вирі пошуків слова, ритмомелодики, авторка сміливо єднає природні катаклізми з катаклізмами душі і серця:

*«А на завтра завіє циклон,
і забуде зима обіцянки
щодо спокою, сонця й тепла.
Нас закрутить у білому вирі.
Ця жорстка і колюча імла
несподівано змінить сам вимір
часу з простором, й колія ця
стане стежкою в мороці вулиць,
щоби долі — лице до лица —
тут зустрілись і не розминулись.»*

(«Циклон», 2006 р.)

Отже одним із лейтмотивів збірки є природа і кохання... Ритмомелодійні замальовки тут стримано поєднуються з глибинною лірикою серця. Меланхолійність — з надією, почуття — з жорстокою реальністю буття... Авторка скрупульозно, наполегливо та дуже критично підходить до вибору слова; у неї слово — багатобарвне, багатовимірне, воно випромінює щирість і щем:

*«Пробач мені... В імлі байдужих вулиць
я півжиття шукала ті дороги,
де ходили ти. Чому не перетнулись
тоді шляхи?» —*

І далі:

*«Трамвай гримить на стиках...
— Тобі вже час... (у щастя вік малий)...
...І ти свої рядки читаєш стиха...
...Я не питаю, стрінемося коли...
Сніг тихо плине на ампір фронтонів,
і тільки віри зривається на плач.*

*Знайти — і втратить, і не опритомніти...
Жаданий мій, незнаний мій, пробач.»*

(«Пробач», 2006 р.)

Високий інтим лірики, ця натхненна строфічність розповідають про глибинні відчуття, експресію поетового «єго». Ліричний егоцентризм, звучання українського слова, його нюанси в передачі найтонших покликів душі допомагають митцю, сприяють відтворенню надзвичайно чутливих, виразних, поетично окрилених образів... Перед нами — зрілий поет.

Поетична основа збірки філософічна. Вона чітко окреслена, по-своєму замкнена символічною назвою збірки, дефініцією ЯКБИ, що вміщує у собі потаємні прагнення, сподівання, підспудне, може навіть не зовсім кероване, але потужне стремління до любові... Що є любов?! Що є кохання?! Мінливість, буря, пристрасть, тривога, мрія — і все це у слові «якби»:

*«Напиши мені віри. Загорни у сувої туману
сутінкові будинки, вологість нічних ліхтарів
і краплину тепла — нетривку, та солодку аману,
тихий вогник, що стомлені душі на мить відігрів,*

*відібрав у густої, гіркої, мов дим, порожнечі
загазованих вулиць,
чужої, мов «second», юрби...
Напиши про ймовірність
і про неспроможність утечі,
про те неможливе,
розкішне,
болюче
«якби»...»*

(«Якби», 2006 р.)

Філософія кохання, своєрідний філософічний дискурс звучить у поезіях «Час», «Дощ», «Глина та вітер», «Стріляй», «Янгольське». Навіть у пейзажних творах виразно пробиваються філософські мотиви, бринить громадянська напруга. У деяких віршах наявне ледь помітне поєднання строфічності сонету з загальнолюдським мелоритмічним колоритом: почуттями, що вкладаються у християнську моральну філософську парадигму:

*«Як тремтіли й хололи сполохані руки,
як було забагато повітря й життя!»*

*Було б, Янголе, прикро на штучні сполуки
проміняти польотів яскраве шиття.»*

(«Янгольське», 2006 р.)

У поезіях часто-густо прихована трагедія душі й серця. Це є лейтмотивом цілого ряду віршів, серед яких, наче смолоскипом, б'ють в очі два: «Холодно» й «Мертвий ліс». Особиста трагедія людини, щем і спогади про матір, хвороба доньки, відчай, знемога. Цей жорсткий, чорний мотив порожнечі накриває своєю хвилиєю авторку; в цій хвилі — любов і жаль, любов і шана, любов і розпач, любов і безсилля, любов і вічність. Приземлений діалог між поетесою і матір'ю вражає своїм не опoетизованим, жорстоким, і водночас таким близьким усім нам доторком до Вічності...

*«— Холодно, мамцю, холодно.
Знов на сімох поділене
щастя моє сподіване...»*

*«В хаті недобудованій
ковдра під вітром дихала,
гнало цементну віхолу
раєм, уздовж роздובаним.
Так мені, мамцю, холодно!
Знов на вітрах розітнуто
долю, із болем зіткану!...»*

*— Доню, де я похована —
й досі не звикну: холодно.*

(«Холодно», 2007 р.)

Глибина почуттів матері, яка втрачає найдорожче, пронизує вірш «Мертвий ліс». Це знову діалог, але він внутрішній, діалог із собою, сповнений жалю до покривдженої долею дитини... Години відчаю і вічність, плач матері у мертвому лісі цвинтарів...

*«Куди летить, які долати мури,
кого благати, не зітериш сліз?
Одне лиш небо — хижє та похмуре,
і мертвий ліс навколо. Мертвий ліс...»*

(«Мертвий ліс», 2006 р.)

Вагомість мотивів спогадів, мотивів самозаглиблення, прагнення розповісти про найдорожче... Обережно мовлю про те, що поетичним замальовкам, поетичним пастораліям Лариси Вировець ще бракує прописаності «не пером, а різцем», як свого часу говорив незабутній Роберт Третяков. Вони написані пензлем художника слова, але подекуди ще трапляються суто строфічні неоковирності, погрішності. Виразальний і зображальний аспекти ще тяжіють до узагальнення, усередненості. Але в цілому ряді поетичних замальовок наявне індивідуальне, неповторне бачення, увиразнення, має місце поява нестандартних ситуацій, не тривіальних, а справжніх відчуттів, чесних, а не надуманих колізій. Хотілося б, щоб у подальших поетичних доробках авторка посилила саме цю домінанту. Головним є те, що поезія Лариси має своє обличчя, своє потужне поетичне бачення. І, підсумовуючи, необхідно зазначити, що збірка поезій з незвичною назвою «Якби» — рідкісна за своєю цілісністю, багатобарвністю, бо це не зібрання віршів, що писалися на замовлення у якийсь короткий проміжок часу, а поетична палітра, підпорядкована єдиному і, як на мій погляд, доцільному й потрібному задумові: відтворити, відкрити перед читачем світ почуттів, поставити його (читача) врівень з осягнутою поетом дійсністю з усіма її негативами й позитивами. Це погляд у вічність і це, в той же час, вдале розкриття «заземленої» проблематики: «Я будує дім», «Твій потяг», «Допливи», «Холодне літо». Експресивність, внутрішня сила поетичного малюнку, відчуття «ефемерності» щастя з одного боку, з іншого — потужний сумний лейтмотив людського горя, щем і невимплекані сльози, безвихідь — і все ж таки жевріючий у далекій, неосяжній даліні той поетичний оптимізм, без якого просто не може жити людина...

У цій своєрідній інтерпретації я намагався досягнути, відчути і показати найважливіші риси таланту поетеси. Таланту, який дарований Богом справжньому поетові. Оця «іскра Божа» притаманна, властива Ларисі, і це не є ремісництво, це є справжня поезія, вистраждана серцем і душею, з усіма її іскрометними злетами та падіннями...

Перед нашими очима вимальовується образ Жінки, яка страждає та кохає, як востаннє, живе надією і вичерпує свої почуття без останку, віддає їх людям, застерігаючи їх від помилок, душевних мук — і цим неначе додає їм сили, живить їх серця... На мою думку, саме такою і має бути справжня поезія. Тому поетка почувається впевнено, твердо, даруючи нам зірки свого яскравого таланту.

*Артур Яреценко,
професор філології,
почесний член Харківської обласної організації
Національної Спілки письменників України.*

ЯКБИ

Олександрові Бобошку

**Напиши мені вірш. Загорни у сувої туману
сутінкові будинки, вологість нічних ліхтарів
і краплину тепла — нетривку, та солодку оману,
тихий вогник, що стомлені душі на мить відігрів,**

**відібрав у густої, гіркої, мов дим, порожнечі
загазованих вулиць,
чужої, мов «second», юрби...
Напиши про ймовірність
і про неспроможність утечі,
про оте неможливе,
розкішне,
болюче
«якби»...**

2006 р.

ГЛИНА ТА ВІТЕР

Поки, вітре мій сивий, ти пишеш листи
гострим склом на пергаменті серця живому,
намагаєшся шкіру товсту проскребти
у мовчання моє, у байдужість і втому —
я до тебе крізь товщу земну й крижану,
крізь бетонний непотріб усіх нагромаджень —
всім пластом здичавіло і спрагло тягнуць,
всім застиглим еством, леонардівським майже.

Я — податлива глина з прадавніх глибин,
шкарубка й затверділа — пластична й слухняна.
Розімни мене в пальцях. Що хочеш, роби —
лиш зніми, наче гріх, каламутну оману,
віднайди в її надрах фігурку мою,
не згаси цей промінчик, цю іскорку Божу...
Задихнутись тобою я знову боюсь —
і надихатись вдосталь тобою не можу.

2007 р.

ВЕСНЯНА НІЧ

Гойдається колиска ночі,
хитають небо чорні віти,
до ранку збуджено бурмоче
про щось ледачий вогкий вітер.

Зима ганебно покидає
цю незвойовану країну,
і цвіт рожевого мигдалю
вже йде брудним снігам на зміну.

Земля змете їх, мов ганчір'я,
і рясно вибухне бруньками,
щоб довго в сутінках вечірніх
палахкотіти пелюстками.

І раптом ти збагнеш до болю:
цей край ніколи не наскучить.
Він завжди буде із тобою,
і ти — землі цієї кущик,

і ти крізь зашпори болючі
звільняв із криги теплі груди
і помирав під вітром злучим
в часи зимової облуди,

і вірив, що зима не довша,
не довша за життя, і марив
тим квітнем, що, мов теплий дощик,
проллється із важкої хмари.

2005 р.

СЛОВО

Не тисяча сердець — нехай одне здригнеться
у відповідь мені, коли я донесу
покладені в чіткі рядки, малі тенетця —
жагу мою й любов, і радощі, і сум.

Навіщо говорю я мовою твоєю —
і плачу знов і знов?
Кажу собі: «Затям,
не вернеш до життя засушену лілею,
не чути слів німих на відстані життя...»

2005 р.

ТУМАН

Тьмяне сяйво придорожних ліхтарів.
У тумані місто, наче у воді,
і машини — зграйки дивних пічкурів —
пропливають — то червоні, то руді.

Пропливаю у автобусі і я —
відриваюсь від земної суєти —
по дорозі, що зникає по краях
чи в тумані, чи за товщею води.

Переплутались з утоми день і ніч,
віртуальність із реальністю сплелись:
заблукала між хвилин, чи між сторіч —
вже й не віриться, що вирину колись.

Десь на березі, аби я допливла
крізь мінливий та недобрий океан,
дім старенький мій сигнали посила,
відчайдушно світить вікнами в туман.

2005 р.

ЛЮТИЙ

*Но фон чудесный холодно далек.
Евгений Уран*

**В саду під дзвін лихої меси
вирує лютий. Намело
снігів гамуючі компреси
землі недужій на чоло.**

**Мої сліди поодинокі
до ранку вітер занесе,
зітре десяток марних кроків,
війне їх вихором в лице.**

**Немов скляне, зелене листя
на крижаних гілках троянд.
У цім заляклім передмісті
змарніє доля будь-чия.**

**Цей подих зимний ще у квітні
таївся в кожному рядку,
в тіні дерев, у сумі літнім,
в наївних замках із піску...**

**В холодний морок оповиті
ті давні вірші та листи —
не дивно, що цієї миті
нараз відчув його і ти.**

2005 р.

* * *

Не треба, не телефонуй мені!
Радіохвилі, мов сріблясті рибки,
губами б'ються в сіру кригу шибки,
кривавлячи дзеркала крижані.

Твоїх очей холодна голубінь
не тане, і мені бракує кисню.
Я п'ю весну — тремтячу, ніжну, пізню,
що до рядка присвячена тобі.

Що в тих словах, коли вони пусті?
Ще діє наших зустрічей отрута,
щобече пам'ять щиро і розкуто —
та вже збира данину самоті.

І зводить мури, прихистку шука
від повені цієї, від задухи...
Летять на скло холодні білі мухи,
мішаючись із хвилями дзвінка.

2006

ВЕЧІР

Іржавіє бузкове небо і
щільніше тулиться до вікон,
у нетрі вуличні занедбані
пливе вогнів яскравий віхоть.
Спливає рік, спливають сутінки,
життя спливає ледь помітно
у кріслі цім, в дешевій суконьці,
в горішнім поверсі над містом,
що й слова не промовить рідною
до тебе, наче ти чужинка
у цих краях... Милуйся ж мідною
густою барвою з відтінком
нічного неба та мереживо
свого життя плети із слів,
в шухлядках пам'яті збережених...
Поки твій ґнотик не зітлів.

2005 р.

МОВА

Як мати воду дощову
в роки збирала швидкоплинні —
цілющу, рідну, ледь живу,
збираю мову по краплині.
Забутих предків мовчазних
блукають тіні по оселі...
І я в думках побіля них —
слова їх сльозні та веселі,
пісні їх, розпачі та сум
вбираю спраглими вустами —
їх мелодійність і красу —
невже, як сніг, вона розтане
і зникне? Дайте хоч ковток
живої мови — вгамувати
жагу пекучу. Зник місток:
джерельце всохло біля хати.
— Чи є живий хто? Відгукнись!
Промов до мене тихе слово!..

Луна, володарка цих місць,
мою підтримує розмову...

2005 р.

ПОСЕРЕДИНІ СЕРПНЯ

Посередині серпня,
посередині долі
(але ближче уже до кінця)
літня спека нестерпна
ущухає поволі,
і повільніше б'ються серця.

Ще у щедрі маєтки
не зачинено брами,
і ніщо не віщує біди.
Жовтим цвітом рудбекій
підфарбовує ранок
сивих пасем туманні сліди.

Від рясного врожаю
обважніло повітря —
сад справляє останній бенкет:
він гуде і співає,
простягає у вікна
світанковий духмянний букет.

Посередині серпня,
поміж лихом та щастям,
що примарилося, та не збулось,
я приймаю, мов грішник,
це останнє причастя
і стою, мов чекаю когось.

2005 р.

МЛИНИ ОСЕНІ

Так повільно, як падає сніг восени,
присипаючи жовч розпашілого листя,
мелють жито життя
безупинні млини,
перетворюють літо на зиму імлисту.

Біле борошно згодом засипле дахи
і застигне. Зупиниться часу перебіг...
Два самотні листки —
наче жовті птахи —
зимувати лишаться на чорних деревах.

2006 р.

ДОПЛИВИ

Присвячується Даші В.

Я підраховую роки:
чи стане їх тобі, дитино,
з цієї вибратись ріки,
що невблаганно й безупинно
тобі домішує у кров
свою отруйну чорну воду.
І — ні човна ніде, ні броду —
лиш десь очікує Харон,
до всього звиклий, незворушний...

А пам'ятаєш:
квітли груші,
вітрець розносив аромат...
Духмяні, теплі, дерев'яні —
із ганку — сходинки у сад,
а там — джмелі, від сонця п'яні,
синиць хазяйська метушня...
Химерні, майже нездоланні
кордони гумового дня.
Ти — мов кульбабка серед зграйки
пухнастих кульок у траві...
Травневі скрипки, смійтесь, грайте —
поки щасливі ми й живі!
Поки попереду світанки,
і вдосталь сонця і тепла...

Та ось — запилені фіранки,
і в серці стелеться імла...
Мов ті шприци або пігулки,
я підраховую роки —
та річка зводить всі рахунки
і вже далась тобі взнаки...

І все ж лишається надія —
і ти хоч як її назви...
Роки минають, серце мліє.
Дитино, Мавко, допливи!

2005 р.

МЕРТВИЙ ЛІС

Дитинко, мила, я уже не в змозі
тебе плекати: видно, сповила
дурне гніздо у злих вітрів на розі,
де квітне лиш дурман та омела.

Настирні ночі совами кружляють —
застигла свіжа кров на пазурах.
Чому не стане пасткою гілля їм,
у цвинтарних колючих кущерах?!

Повітря димне з присмаком полину,
і щемний біль близ лівого плеча:
куди мені сховати полохливе,
грайливе, безпорадне дитинча?

Куди летить, які долати мури,
кого благати, не зітерши сліз?
Одне лиш небо — хиже та похмуре —
і мертвий ліс навколо... Мертвий ліс.

2006 р.

РОЗМОВА

— Як непотрібен, я піду?

Що я на це сказати мушу?
Що усмішка, як на біду,
вже розтопила змерзлу душу?
Що півгодини цих мені
вже півжиття не вистачало?
На тлі байдужості й брехні —
мов пісня — бесіда звучала!..
Що спільна мова — то є дар,
який єднає і лікує?
А ми вже стомлені від свар,
і нам усім давно бракує
порозуміння і тепла,
а, може, й трішечки любові...
А в нас — проблеми та діла,
та ще й біда наготові...
(І де береться, навісна?
На скроні тіпнеться прожилка...)

— Ідіть.

...Бує вже весна...
Я не така вже й сильна жінка...

2005 р.

ВІДЧАЙ

Ввічливо долі дивитись у вічі
ще недостатньо, щоб біль оминути.
Наче в дитинство — впадаю у відчай.
Парус надії мій — м'ятий та гнупий,
рваний вітрами і зливами битий —
знов повертається в озеро серця.
Що із тим човником вутлим робити?
Нащо той досвід, і що з нього сенсу?
Буду терплячою. Бурі минають.
Парус зітліє і зникне затока.
Інші пісні із вікна пролунають,
інша закублється в серці морока.
Глянуну: а дзеркало щириться дружно,
гляну: дорога лягає слухняно
попід колеса — і швидко, і пружно —
повз вересневу суху порохняву.
А на вузьеньких стежках біля хати
яблука стиглі та червонобокі
за ніч насипались...
Годі й шукати
інших, нестрічених
щастя й турботи,
аніж оці...

2005 р.

КОЛЬОРОВИЙ РАНОК

Скануючи вулиць ранкове безладдя,
крізь вікна маршрутки впиваюсь очима
в рожеве гілля, що нарешті з колапсу
виходить і гнізда гойдає грачині.

В зелені газони насипались бризки
яскравих кульбабок. Мов кадмій із пензля,
зронив їх, виходячи з творчої кризи,
свавільний митець... Смітники затрапезні –

майданчики злітні поліетиленових
блідо-зелених і сизо-червоних
папуг навіжених, що шабаш шалений
здіймають нахабно (таке вже єство їх)...

Крізь шурхіт колісний та несмак реклами,
крізь місто байдуже – неначе крізь стіну –
я, мовби за щастям своїм безталанним,
на крильцях прозорих задумливо лину...

2005 р.

ДВА ЯНГОЛИ

Два янголи (вчора я це зрозуміла)
йдуть поруч зі мною крізь світло й пітьму:
один простирає солом'яні крила —
дме інший, залізний, в блискучу сурму.

Я з ними живу поміж пеклом та раєм —
і не заректись від суми та тюрми.
Солом'яний янгол щоденно згорає,
чорніє і тане докором німим.

Солом'яний янгол заламує руки:
за віщо вогонь цей йому одному?
Тремтять його крильця і терпнуть з розпуки,
а той, металевий, лаштує сурму.

На лихо терпцю переповнено склянку:
і ладу нема, і надії нема,
та вказує шлях непохитний мій янгол,
І кличе до бою залізна сурма.

І лиш як згадаю, коханий, про тебе —
знов ніжний солом'яні крила здійма.
я лину за ним в золоте його небо,
і більш ні жалю, ні тривоги нема.

2008 р.

МІННЕ ПОЛЕ

Ти руйнуєш світу мого підвалини
і натомість зводиш свої, химерні.
Там живуть істоти, ваги позбавлені,
і блукають тіні давно померлих.

У проваллях часу твої ілюзії
із моїми поруч пасуться мирно,
і на перший погляд — з тобою друзі ми,
та життя — як поле...
А поле — мінне.

2008 р.

ТВІЙ ПОТЯГ

Твій потяг не знайшла — що не роби:
шістнадцятий вагон на всіх перонах —
такий самий. Скрізь тиснули лоби
до шибки діти, гупало по скронях
та рейках, із динаміків неслись
мелодії бравурно-ностальгічні...
Чиї там руки в розпачі сплелись?
Не наші? Ні, бо наші вже — не звичні...
Всі потяги пішли — куди ішли:
на південь, північ. Вихором зникимим —
чужі прощання й зустрічі пливли...
І я пішла.
І, вже замкнувши коло,
плив серпень за плечима і холов...
Де ти тепер?
Скажи, навіщо долі,
мов осені, здаємося в полон?
Мій втрачений,
далекий,
невідомий...

2006 р.

ЗГАДКА

Землі вичісую волосся,
ковтун трави з граблів виймаю...
...Про що в цій повісті ішлося?
Про те, що все колись минає?
Приймай, кажу я, чи зрікайся —
то все однакова морока.
Змети ж подрібнені дзеркальця,
бо ще комусь потраплять в око...

Ростеш, напевно: тиснуть шати,
і жаром дихає повітря.
Так важко шкіру полишати,
її здираючи об вістря
нових часів, ідей, стосунків!..
Душе моя, дівча цибате,
пестлива мрійнице, ласунко,
ми звикли в полум'я стрибати...

Десь по річках принишкли мавки,
день відцурався від галявин,
в усі старенькі добрі мапи
чорнильні, чорні в'їлись плями...
Музика грав нам щось угорське,
співзвучне темі та моменту,
та хазяям набридли гості,
і час збирав подвійну ренту.

І я стискала білі пальці:
хай болю не побачать люди...
...Приймай, я знаю, чи зрікайся —
однак болючіше не буде.

2006р.

ХОЛОДНЕ ЛІТО

Жити під гаслом «чудес не буває»,
слухати співи дощів безупинних,
перебирати перлини-слова і
заново світ сотворяти із піни.

Зимно на серці. І стіни не гріють —
так каламутно, тривожно та в'язко.
Літо, мов пані огрядна, старіє:
пудриться, охкає, терпить фіаско,

та не здається, і вперто фарбує
губи побляклі яскраво-червоним,
пряно та солодко пахнути буде
свіжим парфумом лілей та півоній.

Тільки під вечір тремтить безпорадно
вулиць промоклих одежа блаженська...
Тьмяна кімната, сире простирадло —
і горошин під периною жменька.

2006 р.

СПІЛЬНА МОВА

Шукати спільну? Де вона?
Є рідна, вже напівзабута
(мов амнезійного вина
віками діяла отрута) —
і та, що, начебто, могла
нас поєднати до загину,
що обіцяла два крила —
чи не хрестом лягла на спину?

А що співцеві? Залюбки —
про що завгодно — хоч якою —
аби не купчилися думки,
що не дають, бува, покою.
Кого шукати? Далєбі,
чи є (по духу, не по крові)
на цій землі — близькі тобі?
Уже і сніг упав на скроні...

І лиш дитинства дивний джміль
гуде. Про що — і сам не знає.
Та пісня лине звідусіль
і знов у куряву пірнає.
І давнім шляхом навпростець,
крізь полини й білоголовник
іду — сама собі митець,
суддя, і Бог, і співрозмовник.

2005 р.

САМОТА

Н.Аліфановій

*Раз голос тебе, поэт,
Дан – остальное взято...*

М.Цветаева

Ми складаємо світ з найбуденніших літер,
що ввібрали і стогін осики, і співи —
і свавілля, і волю, і простір, і вітер,
смути сонця і подих травневої зливи,

і далеке дитинство, рожеве та босе,
що торкалось нас подихом ледве помітним —
полудневе, суничне і простоволосе —
що довіку продовжує в слові бриніти...

Самота не чигає за тими дверима,
чи за цими, щоб раптом застати зненацька,
поки ти суголосні підшукуєш рими
на своїй, на пташиній...
Вона, чудернацька,

із тобою пліч-о-пліч роками крокує.
Це дарунок тобі — то ж приймай і не ремствуй,
що тепла й розуміння так гостро бракує...
Маєш голос, поете, — відібрано решту.

2005 р.

БЕРЕЗНЕВИЙ СНІГ

Тримає в облозі зима —
дарма, що ні сили, ні хисту,
ні часу не має. Дарма:
щовечора суне на приступ.

Рве хмари, мов ті подушки,
і пір'я жбурляє під ноги,
а сонце, сумний смолоскип,
чадить, мов благає підмоги.

Та вже підступає весна,
і б'ються бурульки на друзки!
І, білий, по цей бік вікна
тюльпан розгортає пелюстки.

2005 р.

* * *

*Буду сіять квітки на морозі...
Леся Українка*

**І вогник не гасне... Коли вже мине лихоліття?
Чи будуть ті весни? Багнюку набридло — убрід...
І залишки снігу — чернеток розкидане сміття,
і листя зіпріле — румовище сонячних літ...**

**І наші святині орда зариває у землю,
і наша еліта — чи вмерла, чи нишкне, німа.
Мій краю, чи здіймеш ти праведну повінь буремну?
чи кригою скресне твоя споконвічна зима?**

**І хто його знає, чи зійдуть насаджені квіти,
та знову їх сієш, аж руки судомно звело,
любов'ю та подихом їх намагаючись гріти...
І згадуєш раптом:
було вже... І це вже було...**

2007 р.

ПТАШКА

Ти свою застрелив пташку, що у грудях тріпотіла
і співала. Чи боявся, щоб на люди не злетіла?

Чи тим співом заважала, чи лякала проти ночі?
Хай мовчить і не бентежить, не співа пісень пророчих.

Тихо, чемно, все, як треба... Чоловічий, справді, вчинок...
Нащо думати про небо? Дім, борги, робота, ринок...

Дім, робота, в серці тиша... Я пишаюся тобою:
і міщинки не залишив ти для сумнівів чи болю...

А моя пташина тиха — щось не їсть і не співає:
у куточку сходить кров'ю — і мовчить... І серце крає.

2006 р.

Я БУДУЮ ДІМ

Я довго будувати починала
із даху дім.
Розумних аргументів є чимало —
та що у тім!
Широкі східці йшли згори донизу,
і простір жив:
барвисте сяйво падало з карниза
од вітражів...

...Тепер, коли коріння із бетону
між глин лягло,
і креслень всіх, чекань і мрій утому
на мить зняло,
тим підсумки підбивши нелегальній,
смішній добі, —
ні вік вже не завадить, ні вагання, —
кажу собі.
Без даху дім спрямований до неба,
мов ці рядки,
і все, чого мені на світі треба,
на всі роки —
над долею маленька перемога,
рятунок мій.
Зростає мій dome, дерево розлоге,
зростає, міцній!
І вдень, і під зірками до світання —
од них не гірш —
мій дім — осінній цвіт, дитя останнє,
найкращий вірш!

2006 р.

УРИВКИ З ПОЕМИ

О. ПРИХОДЬКО

«СОЛО ДЛЯ КАМЕРТОНУ»

(ПЕРЕКЛАД)

1.

Келих – вже через край!..
Ще лунає навкруг славослів'я.
Вартовий джерела –
мандрівник невгамовний – Любов.
Та уже небеса
спопеляють вітрами коріння,
і дивують слова –
марнота і безглуздість промов.

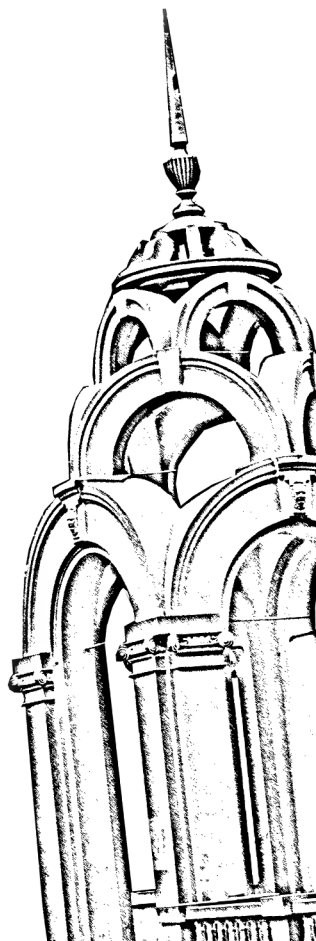
Соловей поспіша
ощасливити даром останнім
ніч, яка вже іде,
лиш подовживши жадібно мить...
Зарожевів туман
на алеях побачень недавніх,
і в ранковій росі
у метелика крильце тремтить...

На асфальт упаде
це крило його – ніжності прапор –
візерунок чіткий,
в павутинні мереживі – твердь.
На підлозі, на стінах,
на стелі – рухомий орнамент,
та шепочуть вітри:
«У життя закрадається смерть..».

2.

Ця приречена любов є
доленька твоя!
Захиталася і знову
йде з-під ніг земля.
Та тебе не відштовхнути
горем чи виною —
омивати будеш пута
мертвою водою.
Не врятує вже ніхто —
тільки смерть одна
заспокоїть... Трунок той
питимеш до дна.
Ким не був би — віднови,
відтвори в собі!
Не гадай, не плач, не клич
хмари голубі:
до його байдужі долі
й небо, і земля...
Ця приречена любов є
доленька твоя!

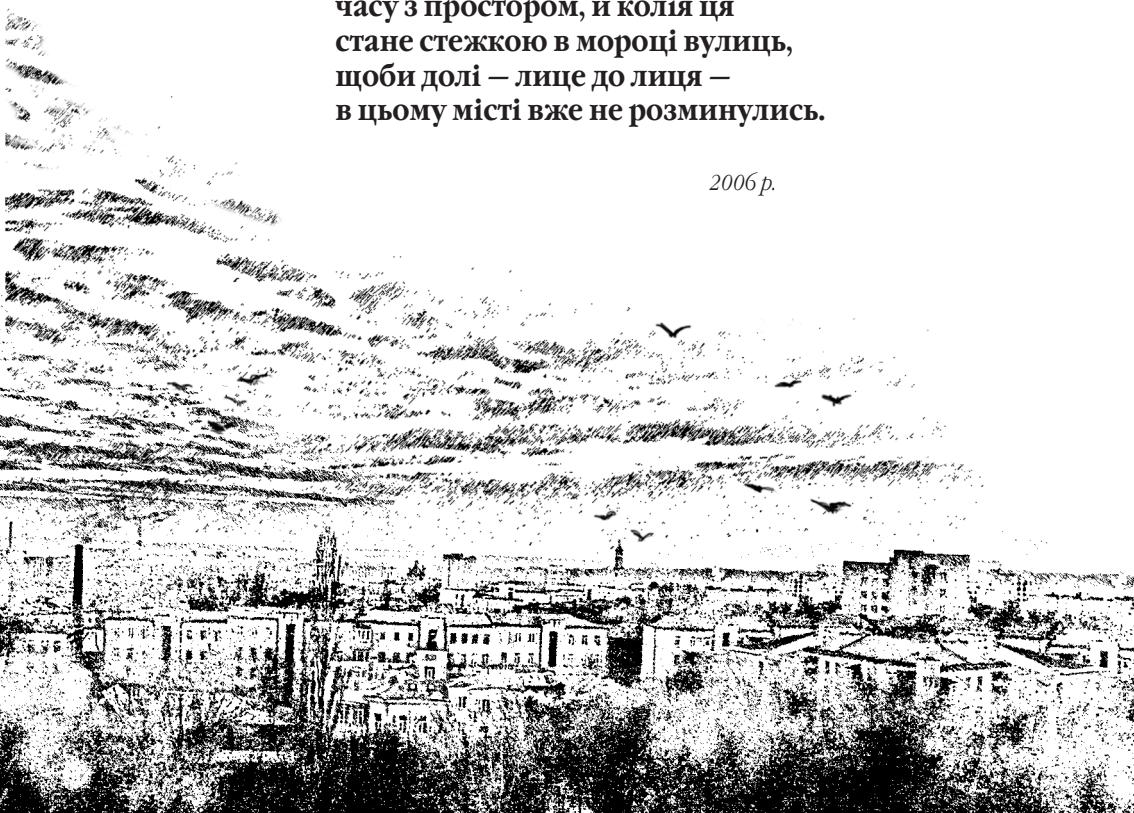
2006 р.

ЦИКЛОН

День спливає, мов дим за вікном:
сиву піну роздмухує вітер,
наче білить стареньке рядно,
де по небу гаптовані віти,
і під снігом дахи, і ворон
між хмарками вмальовані цятки...
А назавтра — завіє циклон,
і забуде зима обіцянки
щодо спокою, сонця й тепла:
нас закрутить у білому вирі,
і жорстка та колюча імла
несподівано змінить сам вимір
часу з простором, й колія ця
стане стежкою в мороці вулиць,
щоби долі — лице до лица —
в цьому місті вже не розминулись.

2006 р.

ПРОБАЧ

Пробач мені... В імлі байдужих вулиць
я півжиття шукала ті дороги,
де ходиш ти. Чому не перетнулись
тоді шляхи?.. Спадало попід ноги
брунатне листя, в грудні білим пухом
вкривалися дерев гілки сумні,
і квіти виростали крижані
на вікнах, посивілих від розпуки...
Пробач мені: зустрілися і ми...

Цупке повітря висне понад містом,
і снігу намело — на три зими...
Невчасно, недоречно... Променисто
палає днів бурштинове намисто,
і очі сяють, і гудуть громи...
чи музика: у цій нічній кав'ярні,
де ми удвох, де свічечка горить
усі роки не владні і — не марні,
бо саме з них народжена ця мить,
де ми удвох... Трамвай гримить на стиках...
— Тобі вже час... (у щастя вік малий)...
...І ти свої рядки читаєш стиха...
...Я не питаю, стрінемось коли...

Сніг тихо плине на ампір фронтонів,
і тільки вірш зривається на плач:
знайти — й згубити, і не опритомніти...
Жаданий мій, незнаний мій, пробач...

2006 р.

КЕЛИХ

Що від Бога, що від лукавого —
розберешся тепер (авжеж!),
коли той чоловік — руками лиш —
нашепоче про шал пожеж,

коли доля (така розсудлива!),
мов конячка, оком пряде:
хоче пити з тієї посудини,
мов ніколи іще й ніде...

Наче вперше гілки каштанові
викидають свої свічки,
наче зими усі потанули
й позбігалися у струмки,

наче з пасем волосся білого
змито залишки молока.
Світ, що навпіл було поділено —
весь у келих оцей стіка.

2007 р.

МОРЕ

Напевно, до моря, як завжди, вестимуть
 усі твої довгі дороги...
 І теплою хвилею море оближе натовлені ноги,
 і впустить тебе, поцілує, обійме — заманить
 у найпотаємніші дивні солоні глибини,
 що повні любові й омани.
 А потім відпустить — хоча мало силу лишити —
 гоїдати у хвилях, волосся твоє ворухити.
 Отак цілувати довіку б могло
 безсоромно і ніжно...
 Відпустить, та й годі, яким не було б воно грішним!..
 І зайдеться штормом, заплаче, завіє,
 об скелі заб'ється,
 укриється піною, чайкою раптом озветься.
 І стане чекати, коли намандруєшся вдосталь,
 тебе виглядати, у берег вдивлятися довго —
 і ревно, і тоскно.
 У кригу загорне каміння, ущухне, застигне.
 І знатиме: прийдеш ти —
 пройде століття чи тиждень.
 Заграє веселкою: з ним тобі й горе — не горе...
 ...Якби я могла вибирати, я стала би морем.

2007 р.

ДВІСТІ РОКІВ ОЧІКУВАННЯ АБО КАРІАТИДА

Наскільки б не наблизився до мене —
не станеш ближче... Я — каріатида:
русалка, галатея, мельпомена,
чи та, з веслом, радянська сиротина
з обшарпаного сірого пілона
покинутого мешканцем маетку.
Ти так їх полюбляєш — цю холодну,
помпезну алебастрову віньетку
крихкого ненадійного притулку...
На тебе я чекала два століття.
Ріка років, що плинула провулком,
античні складки терла на лахміття.

З'явивсь...

Вищали чорні об'єктиви.
То ракурси міняючи, то відстань —
як ти ламав набридлі перспективи,
у променях прожекторного світла!
І ніч буяла пристрастями квітня...

— Куди ж ти йдеш?

А я стою, камінна...

Асфальт вологий зблискує червоним,
і небо, розфарбоване карміном,
змивається водою дощовою.

І громом бутафорським, куцим, ницим —
метро гуркоче посеред кварталу...

За що мене безжальний будівничий
лишив часу і місту на поталу?

2006 р.

ОСІННЄ

С. Ушакову

Призупинись в осіннім герці,
бо кожен день — наш день останній:
вже вересень чилійським перцем
горить в палаючій гортані...
Міцний букет осінніх спецій,
парфуми пряні та зникомі,
і твій, з палаючих монтбрецій,
букет горить на підвіконні.

Скажи, що жевріє у слові:
вогонь цей — світло чи загроза?
Ще мить, і захлинеться проза
В потоці світлої любові...
Ти ж розумієш, ненадовго:
таке надовго не буває.
Поки бринить старенька домра,
і музику видобуває
із неї осінь-підмайстриня, —
призупинись, і ти почуєш
це бурмотіння, ці пачулі,
цей шурхіт шат з важкої скрині...

.....
Летять десанти легкокрилі,
риплять возів незримих осі...
В цю пору гриму та плюмажу
що всі бажання наші важать?
у місті — Осінь!..

2006 р.

ПАСТУШЕ

Ні слова про любов: лиш піна суперечок,
провалля Небуття між двох крихких світів —
і де вже пасти нам тих зляканих овечок
на луках золотих, як ти того хотів!..

Не вийшла пастораль: в зіницях — по колоді,
і тиснуть постולי, і вечір догоря...
І стежку поміж хмар відшукувати годі,
коли іде з-під ніг розчахнута земля.

Та я ще шепочу, хоч віриться й не дуже,
що поки навкруги палає небокрай, —
все вернеться, дасть Бог,
мій бурелюбний друже!
— Все вернеться, — кажу, —
ти тільки зачекай...

2007 р.

НЕ ПИТАЙ

Вірш напишу про чаплю та їжачка.
Знову куплю коробку фарб акварельних
і зачудуюсь, як небо у став стіка.
Потім поллю квітник і зварю варення.

Цвях увіб'ю, до рамки виріжу скло —
свій краєвид повішу в кінці кімнати.
Знаєш, від нього дивно іде тепло,
в сутінках добре дивитись — і засинати...

Поки ж до ночі є час, зі старої скрині
з-поміж спідниць нафталінних, рюшей, торочок
витагну дещо — повітряне та нестримне:
сукню пошию собі у білий горошок.

Так ось і житиму: зранку холодний душ,
стиглі суниці, шпаки, кропива з молочаєм...
Ввечері — з сотень книжок, наче з сотень душ,
виберу рідну. Посидимо вдвох за чаєм...

Телефонуй тоді. Знаєш, я буду рада
хоч би й до ранку слухати голос тихий,
роздуми довгі про Рим, про життя та зраду,
про невгамовність мрій та підступність лиха...

Поки ж...

в маршрутці щодня я трясусь до міста,
ниє спина, монітор виїдає очі —
ти не питай, бо не знаю, як відповісти,
хто ти для мене, й чого взагалі я хочу...

2007 р.

ТАКСІ

Я тебе розгубила по всіх недолугих
телефонних дзвінках, де гарчання авто
я почую по-перше, твій голос — по-друге
(де дівається решта — не знає ніхто).

Розгубила — в рум'янці, у плямах нервових
на засмаглих щоках, по таких запальних,
недоречно-задовгих іскристих промовах
(де ті римляни, гуни, і що нам до них?!),

по вечірніх побаченнях: площах, кав'ярнях,
по струмках дощових, по набряклих бруньках,
по жаданих, чеканих, прихованих, марних,
ненадійних обіймах, тремтячих зірках,

по стрімкій течії невблаганного часу,
що хлюпоче по вікнах нічного таксі,
коли фари промінням розтрушують масу
чорних вулиць, коли вже рука — у руці,

і по венах несеться солодка отрута,
і до щастя — півслова... Та (хай йому грець!) —
щось водій заблукав, і адресу забуто,
і дорога потроху зійшла нанівець.

2006 р.

ЗВИКАЮ

І я звикаю, як звикають діти
без іграшки, без матері, без дому —
без тебе жити: плакати, радіти,
улещувать зневіру та утому,
лягати спати, тільки-но стемніє,
і довго ще вдивлятися у простір,
неначе в тому мороці й мені є
чого чекати: радощів чи млості...
Вщент завчені повторювати гами:
на повні груди дихаючи небом —
на сніг — щоранку — босими ногами,
й водою — із цеберки... Ось потреби.
Буденні, але інших вже не буде...
У квітні сніг розтане, сад розквітне.
Надихавшись духмяної облуди,
затьохкають пташини перелітні..
І я зіллюсь із болісно-бузковим
весняним світом, наче в нім — одна лиш...

Коли мене зустрінеш випадково —
вже не впізнаєш...

2006 р.

ПІСЛЯМОВА

Опіки від торкання —
начебто й не чужих.
Дике твоє кохання —
дротики та ножі.

Дружба півбожевільна,
суміш води з вогнем:
мов на статтю розстрільну
чекати — чи омине?

Болю — не забагато?
Милий, як ти й просив:
босою по багаттю —
поки ставало сил.

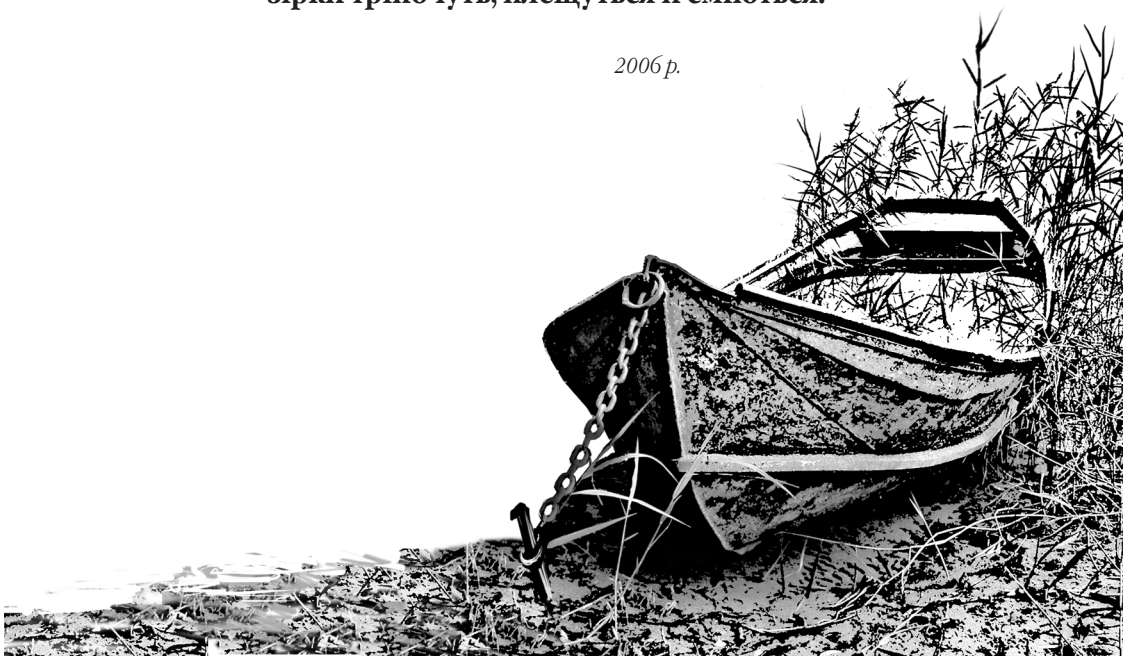
Кіптяву цю та сморід
причепурить зима...
Бути надалі поряд
більше причин нема.

2006 р.

ЧОВЕН АБО МОНОЛОГ ПОЕТА

Самотність — нагорода і спокута,
я здавна призвичаєний до неї.
Я в річці літ шукав свою лілею:
я — човен, що до берега прикутий
і сповнений водою на три чверті.
Гойдаю мрії та на сонці грію
свої борти іржаві та подерті.
Щовечір захід сонця пломеніє
в моїй воді задумливо-глибокій,
хмаринам осоки крають боки.
Міліє річка — в човні не міліє.
...Спадає ніч, згасає сонця сонях,
темнішає вода в чарівнім блюдці.
До ранку у моїх цупких долонях
зірки тріпочуть, плещуться й сміються.

2006 р.

ІНЖИРНЕ ВАРЕННЯ

Йдучи у ніч — лишайся королем...
Вже чай осінніх сутінок настоявся,
він пахне падолистом, гіркотою
та цвіллю накопичених дилем.

Той вечір напоїв нас досхочу
самотністю, бездонністю, натхненням.
Тягучий мед інжирного варення
я досі в блюдці ложкою верчу.

Хвилини та ілюзії стекли
й застигли в ньому, наче у бурштині,
можливо, там лишаються й понині —
бо де іще лишитися б могли?

Колись, отой угледівши бурштин,
згадаю негостинну галерею
свободи, болю й зайвості своєї —
любові з нелюбов'ю давній кпин.

Та жовтий лист, що впав мені до рук,
назву листом від тебе, що їх досі
щодня приносить листоноша-осінь...
Листи-плацебо — ліки від розлук..

2006 р.

ЯНГОЛЬСЬКЕ

И роза в кувшине и дождь за окном...

*... боль, уступившая место злословью,
с подрезанных крыл облетит не спеша...*

Лев Болдов

І троянда, і дощ, і підрізані крила —
все збігається знову: усі манівці,
де нас доля намріяла, та не зустріла,
розминулася з нами, лишивши в руці

ненаписані вірші, а в наших зіницях
неминучості пустку й минучості щем...
Хай тепер нам ночами зимовими сниться
світ, що в ринву поринув із сивим дощем...

Як тремтіли й хололи сполохані руки,
як було забагато повітря й життя!..
Було б, Янголе, прикро на штучні сполуки
проміняти польотів яскраве шиття.

Було б, Янголе, смішно: ті крила з шухляди
витягати щороку й, почистивши пил,
наодинці лишившись, ізнов приміряти,
а затим на старий натягати копил...

Було б, Янголе, сумно (воно ж таки й сумно):
паралельність шляхів назавжди розвела.
Тож скажи, що ми врешті вчинили розумно...
І рукою торкнися слідів од крила...

2006 р.

ЛІТО НА РОБОТІ

Два ковтки гіркої кави —
за безсонну несвободу!
Не такий уже й цікавий
видавничий світ зі споду.

Він увесь переді мною
і без мене не існує:
мов кіношна параноя —
сам уривком свого сну є.

Бите яблуко в долонях
у розхристаного липня...
Спека. Геть усе солоне:
очі ріже, спина липне.

Де черешенька і червень,
сонні равлики уранці?
Ти — як кіт отой учений
(тільки свій, у вишиванці)

ланцюгом прикутий міцно
до білл-гейтівського «дуба»...
Хочеш плач, а хочеш — смійся,
хочеш, став питання руба.

Тільки й світу, що з екрану,
тільки й щастя — в телефоні.
Що не мрія, то омана,
і не кава б'є у скроні.

Тільки й віршів, що на сайті
кільканадцять кілобайтів.
Ще б одного написати:
«Як умру, то поховайте»...

2007 р.

НЕРВИ АБО СИНІЙ ДРАКОН

(китайській сандаловій ложці, олівцеві з синім драконом та іншим екзотичним дарункам присвячується)

Гріти сандалову ложку в долоні,
пестити деревину її теплу...
Вогке повітря — мов сльози, солоне,
довге мовчання глевке і нестерпне.

Можеш розбити усі телефони —
я озиваюсь із кожної скалки —
з кожного вірша: поети й дракони
до олівців призвичаєні змалку.

Бачиш, і цей увіп'явся щосили —
синього птаха потворне качатко!
Щось його довго світами носило!
Хай перепише цю казку спочатку.

Хвилі здолає сандаловий човник,
дивна тваринка свій хвостик підтягне,
небо не змінить свій колір на чорний:
білі тюльпани розквітнуть безтямно.

Прямо з-під снігу у лютому й січні
сходить барокко будинків химерних...
Наші розмови триватимуть вічність,
решта — то нерви.

2008 р

СТРІЛЯЙ

Слово — на слово: так певно, стають до бою.
Слово — за слово. Безглуздий та звичний гвалт...
Вже не злічити усіх бойових пробоїн,
хоч і набої поки що — лиш слова.

Наші з не нашими — мастять списи в отруті,
із кольоровими сірі на бійку йдуть.
Є полонені і зброя, в бою здобуті —
як тут не кинути бомбу в чужий редут!

Наче на розстріл, я вийду під хмарне небо,
стану під кулями тими на повний зріст:
хто мені скаже, кому і навіщо треба,
щоби позаду палав учорашній міст?

Хто язика і навіщо у дзвонів видер —
ті вже убиті, а решта — не розберуть.
Хто мені скаже, на біса під цей гармидер
чисті знамена втоптані в кров та бруд?

Стій та дивуйся на друзів, що в тебе цілять
з кожної, зрадою взятої, висоти...
Щось помінялось: на вічне упали ціни.
Що ж ти стоїш, мій милий? Стріляй і ти.

2007 р.

ЗВІРЯТКО

Нечувана спека скінчиться звичайним дощем...
А я й не чекала, що виростуть пальми між вишень...
Минає Життя — не кохання... Чого ж мені ще?
Ген осінь сльотою по вікнах постскриптами пише.

Обтяжлива ніч до останку вливається в день.
Прислухатись — мовби сопілка тужлива лунає:
якесь невідоме звірятко в склепінні грудей
з журби за тобою повільно і мужньо конає.

Йому б нагадати, як білими нетлями сніг
кружляв над Сумською в день перший сотворення світу.
Летіло до тебе, неслося, не чуючи ніг...
Хіба ж тоді можна було нам його не зігріти!

2007 р.

ЧАС

Мій цезарю, втечі я вже не планую,
я мовчки блукаю в твоїй огорожі,
а час доокола тече і руйнує
минуле, що я зруйнувати не можу.

Тече крізь солоні стовпи, вздовж дороги,
на всіх перехрестях полишені мною,
і поли твоєї пурпурної тоги
вкриваються порохом — бурюю хною.

Ескізи, які ще не встигли згоріти,
і наших щоденних розмов фоліанти
гортає гарячий зажерливий вітер:
коштовні дрібнички — куди не поглянь ти...

Осяє їх сонячний промінь з-під стелі,
і вихопить раптом з-під ретуші й гриму...
Це — білі уламки старих капітелей,
це залишки Риму.

2007 р.

ХОЛОДНО

— Холодно, мамцю, холодно...
Знов на сімох поділене
щастя моє сподіване...

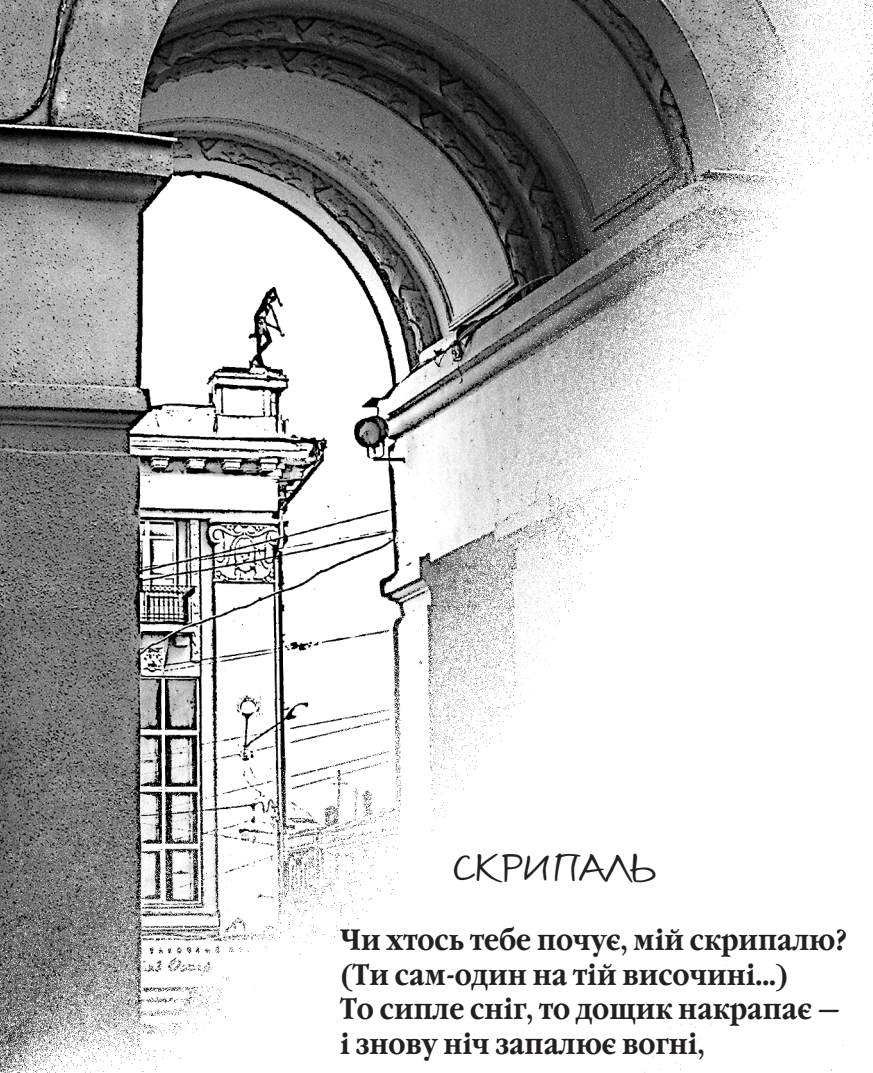
— Холодно, доцю, холодно...

— Вранці над ліжком птах летів —
янголом, а чи воландом.
Листям дубовим пахло тут
і нетутешнім холодом!
Лізло у вікна листя те
разом з дощем і вереснем,
спалахом пізніх блискавок
над ялівцем та вересом.
В хаті недобудованій
ковдра під вітром дихала,
гнало цементну віхолу
раєм, уздовж роздовбаним.
Так мені, мамцю, холодно...
Знов на вітрах розіпнуто
долю, із болем зіткану...

— Доню, де я похована, —
й досі не звикну: холодно.

2007 р.

СКРИПАЛЬ

Чи хтось тебе почує, мій скрипалю?
(Ти сам-один на тій височині...)
То сипле сніг, то дощик накрапає —
і знову ніч запалює вогні,

і вітер обриває довгі поли,
сюртук звисає мокрий і брудний...
Ти граєш, і зірки летять навколо,
пускаючись у чардаш запальний!

А люди — хто сміється, хто базіка,
лиш я стою, прикинула без причин...
Сьогодні я побачу чоловіка,
що слухати цю музику навчив.

2008 р

ЗИМОВІ ТЮЛЬПАНИ

Горобенята жовтодзьобі —
зимові заспані тюльпани...
Їм ніч лишає у жалобі
крижинки сліз на целофані.

Мені рішучості забракне
тебе в щоку поцілувати...
Тих пелюсток торкнувшись, як нам
зрадливу ніжність приховати?

Зліта словесна шкаралупа,
як машкара, як позолота,
ідесь між нас очима лупа
підранок-доля жовторота.

2007 р.

ДОЩ

Лиш трем калюж та сіра мряка днів
лишилися від наших буревіїв.
Ріденька мжичка, змивши рештки слів,
стікає по віконницях та віях.

Це тільки дощ — холодний і чужий,
безсилий, безнадійний та нікчемний.
Повітря напинається й дрижить,
і гілку вітер смикає знічев'я.

Це, певно, світ без зайвих почуттів,
без болісної туги за коханням.
Три дні, як він без нас осиротів —
сльозами захлинається востаннє.

Лишися наодинці і полинь
у вигаданий світ світлин і марень,
де кримський, сонцем палений, полин —
володар над нудьгою буцегарень,

де тіні візантійських кораблів
причалюють до селищ кіммерійських...
Тебе полонить те примарне військо,
щоб ти уже не так мені болів...

2007 р.

БІЛА МУШЛЯ

Оksamитово-ніжний смуток,
перламутрова порцеляна —
світ зав'язано в білий жмуток:
жити пізно, вмирати рано.

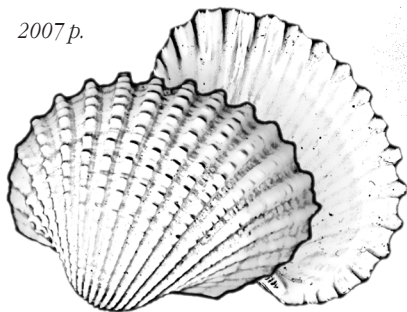
Твій дарунок, моя скарбниця,
стигла сіль на пекучі рани...
Серцю море ночами сниться
з ятерами і катерами.

Серце смокче льодяник тиші,
шепіт вітру та запах йоду.
Мов перлину, в собі колише
скрип ялиць, зеленаву воду —

всі скарби твої, всі багатства,
краєвиди твої й стежини,
всі зірки, що іще не згасли,
і коханку твою, й дружину.

Цілий світ у маленьких стулках,
і нічого не буде більше...
Біла мушля. І серце стука —
білим смутком гамує біль свій.

2007 р.

ЛУНА

Відпече, віддощить, облетить, припорошить...
Перемелеться — буде мука.
Ти нарешті забудеш мене, мій хороший,
і це вперше мене не зляка.

Знов без нас гуркотітимуть пізні трамваї,
і кудись поспішатиме люд —
повз торговок з букетами білих конвалій,
мимо черги на обмін валют.

І бетонний пустир аутичного міста,
і бекетовські особняки —
все постане навколо без тайн і містик,
мов нездарно прожиті роки.

Мов у звичній програмі — підступна помилка,
що ти досі про неї не знав...
Прошепочеш до когось, що надто стомився —
і прокотиться містом луна.

2007 р.

ЯБЛУКО

Яблуко світу, домовленість світла і тіні —
зовні червоне і добре, всередині — кисле.
Десь хробачок під рожевим його павутинням —
плетивом смужок — приємне єднає з корисним.

Що тобі ще?.. Скуштувавши хмільного повітря,
музики східців дощатих і кави гіркої,
тішся шкоринкою тепло-смутого світу,
кислою м'якоттю в анабіозі покою.

Всю без'язикість свою осягнувши до краю,
всю «напівмовність» проклявши, і з тим онімівши,
тішся приватним шматочком незрілого раю,
слухай, як коник липневий нашіптує вірші

і шаленіє, бо спогади, як матіולי
літньої ночі, п'янять щогодини сильніше...
Ми ще побачимось, милий. Хай коник ніколи
більше у пісню мотивів сумних не домішує!

2007 р.

ЗМІСТ:

Вступне слово.....	2	Уривки з поеми О. Приходько	
Якби.....	7	«Соло для камертону» (переклад)...	36
Глина та вітер.....	8	Циклон.....	38
Весняна ніч.....	9	Пробач.....	39
Слово.....	10	Келих.....	40
Туман.....	11	Море.....	41
Лютий.....	12	Двісті років очікування	
«Не треба, не телефонуй мені...».....	13	або Каріатида.....	42
Вечір.....	14	Осінь.....	43
Мова.....	15	Пастуше.....	44
Посередні серпня.....	16	Не питай.....	45
Млини осені.....	17	Таксі.....	46
Допливи.....	18	Звикаю.....	47
Мертвий ліс.....	20	Післямова.....	48
Розмова.....	21	Човен.....	49
Відчай.....	22	Інжирне варення.....	50
Кольоровий ранок.....	23	Янгольське.....	51
Два янголи.....	25	Літо на роботі.....	52
Мінне поле.....	26	Нерви або синій дракон.....	53
Твій потяг.....	27	Стріляй.....	54
Згадка.....	28	Звірятко.....	55
Холодне літо.....	29	Час.....	56
Спільна мова.....	30	Холодно.....	57
Самота.....	31	Скрипаль.....	58
Березневий сніг.....	32	Зимові тюльпани.....	59
«І вогник не гасне... Коли вже		Дощ.....	60
мине лихоліття?».....	33	Біла мушля.....	61
Пташка.....	34	Луна.....	62
Я будую дім.....	35	Яблуко.....	63